

РЕШЕНИЕ

№ 26852

гр. София, 03.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 15.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **5614** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП).

Образувано е по жалба на М. Р. С., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет. 2, подадена чрез адв. М. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-2629502 от 02.05.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. б) ЗДВП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят – М. Р. С., излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Поддържа, че актът е немотивиран, бланкетен и издаден в нарушение на материалния закон. Твърди, че на 02.05.2026 г. при извършена полицейска проверка е бил тестван за употреба на наркотични вещества, като техническото средство е отчело положителен резултат за кокаин, но категорично отрича да е употребявал наркотични вещества. Посочва, че веднага след проверката му е бил издаден талон за медицинско изследване за ВМА, където е дал съответните биологични проби. Навежда доводи, че след освобождаването си незабавно е посетил СМДЛ „Рамус“ ООД, където е извършил самостоятелно комбинирано изследване на кръв и урина, като резултатите са били отрицателни по всички показатели, включително за кокаин и негови метаболити. Поддържа, че това поставя под съмнение достоверността на отчетения положителен резултат от полевия тест.

Прави искане съдът да отмени оспорената заповед като незаконосъобразна.

Ответникът – младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон. Счита, че са били налице всички законови предпоставки за прилагане на мярката по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП.

Прави искане съдът да отхвърли жалбата и да потвърди заповедта. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ответникът се представлява от юрисконсулт П..

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите на страните и провери оспорения акт с оглед правомощията си по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 02.05.2026 г., около 17:40 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят М. Р. С. е управлявал лек автомобил „Ф. СФ 90 Страдале“ с рег. [рег.номер на МПС] . На кръстовището с [улица]бил спрян за полицейска проверка от служители на ОПП – СДВР.

При извършената проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози водачът бил изпробван с техническо средство Drug Test 5000, фабричен № ARKD-0049, проба № 352, което отчело положителен резултат за кокаин. За извършената проверка бил съставен съответен протокол, а на жалбоподателя бил издаден талон за медицинско изследване № 0176840 за Военномедицинска академия (ВМА). На същия били връчени и седем броя холограмни стикери с № А101249.

За констатираното нарушение бил съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 5329916/02.05.2026 г., в който е прието, че жалбоподателят е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози – нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 ЗДвП.

Въз основа на съставения АУАН на 02.05.2026 г. младши автоконтрольор при ОПП – СДВР издал процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2629502, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП е разпоредено временно отнемане на СУМПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Заповедта е връчена лично на адресата на същата дата – 02.05.2026 г.

По делото е постъпило писмо от ВМА към което е приложено заверено копие от Протокол рег. № И-5334/03.06.2026 г. за химико-токсикологично изследване за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози, изготвен по реда на Наредба № 1 от 19.07.2017 г., относно биологичните проби на жалбоподателя, взети на 02.05.2026 г. във ВМА. От протокола се установява, че в резултат от изследването на предоставените проби кръв и урина не се установява наличие на наркотични вещества.

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в съда на 12.05.2026 г., тоест в рамките на законоустановения срок за обжалване.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна, адресат на оспорения акт, имаща право и интерес от оспорването, в законоустановения срок и срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която са

определени службите за контрол по ЗДвП, Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, с която са оправомощени длъжностни лица да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171 ЗДвП, както и Заповед № 513з-12443/15.11.2024 г., от която се установява заеманата от издателя длъжност към релевантния период. От съдържанието на тези писмени доказателства се установява, че към датата на издаване на оспорената заповед Е. В. С. е заемала длъжност младши автоконтрольор I степен в 02 група на 02 сектор „Пътен контрол и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, а длъжността ѝ попада в кръга на оправомощените със заповедта на директора на СДВР длъжностни лица. Ето защо съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по смисъла на чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 172, ал. 1 ЗДвП. В акта са посочени издателят, адресатът, правното основание за прилагане на мярката, фактическите обстоятелства, приети от органа, както и разпоредената принудителна административна мярка. Поради това съдът не споделя довода на жалбоподателя, че заповедта е немотивирана или изцяло бланкетна.

Не се установяват и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Заповедта е издадена въз основа на съставения АУАН серия ГА № 5329916/02.05.2026 г., талон за медицинско изследване № 0176840 и данните от извършената проверка с техническо средство Drug Test 5000. Жалбоподателят е бил запознат със съдържанието на заповедта, същата му е връчена лично на 02.05.2026 г., като му е указана възможността за съдебно оспорване.

В случая обаче съдът намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

От фактическа страна по делото е безспорно, че на 02.05.2026 г. около 17:40 ч. жалбоподателят е управлявал лек автомобил „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] и е бил спрян за полицейска проверка. Безспорно е и че при проверката техническо средство Drug Test 5000 с № ARKD-0049, проба № 352, е отчело положителен резултат за кокаин. Именно въз основа на тези данни е издадена процесната ЗППАМ.

Същевременно от събраните по делото доказателства се установява още, че на жалбоподателя е бил издаден талон за медицинско изследване № 0176840, въз основа на който са му взети биологични проби – кръв и урина, за извършване на химико-токсикологично лабораторно изследване във ВМА.

От приетия по делото Протокол рег. № И-5334/03.06.2026 г. за химикотоксикологично изследване се установява, че в предоставените проби кръв и урина, взети от М. Р. С., не е установено наличие на наркотични вещества. Същевременно в протокола изрично е отразено, че предварителната проверка с техническо средство Drug Test 5000 е отчела положителен резултат за кокаин, който обаче не е потвърден при последващото лабораторно изследване.

По аргумент от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, съгласно която при наличие на

изследване от кръвна проба установените стойности са определящи, както и с оглед регламентацията в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, при химико-токсикологичното лабораторно изследване определящо значение има резултатът от изследването на кръвната проба.

Следователно, макар положителният резултат от техническото средство да е бил достатъчно основание за извършване на последваща проверка и за първоначалното издаване на заповедта, същият не може да обоснове извод, че материалноправното основание за прилагане на мярката е налице, когато впоследствие чрез надлежно извършено лабораторно изследване е установено отсъствие на наркотични вещества.

Съгласно чл. 142, ал. 2 АПК установяването на нови факти от значение за делото след издаването на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. Нови факти от значение за делото могат да бъдат и тези, които, макар да са удостоверени с документ след издаването на акта, се отнасят до релевантни за спора обстоятелства, съществували още към момента на постановяването му, и разкриващи действителното наличие или липса на материалноправните предпоставки за издаването му. В случая представеното заключение от ВМА именно по такъв начин разкрива, че още към момента на издаване на заповедта жалбоподателят не е бил лице, за което е установена употреба на наркотични вещества чрез определящото изследване на кръвна проба.

При наличие на извършено изследване от кръвна проба, чийто резултат е отрицателен за наркотични вещества, и при изричното правило на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, че установените стойности при такова изследване са определящи, съдът приема, че материалноправното основание за прилагане на мярката не е налице. Поради това оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон и не съответства на целта на закона.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора и доколкото жалбоподателят не е претендирал разноски, съдът не следва да присъжда такива в негова полза.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GРАМ-2629502 от 02.05.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: